

СЗШ І-ІІст. №1 смтКрижопіль

Перший урок «Знай наших»

Класний керівник 7-Б класу
Боса Тетяна Григорівна

смтКрижопіль
2017

Перший урок « Знай наших»

Мета: ознайомити учнів із біографіями видатних українців, які зробили свій вклад у розвиток історії, науки, культури, освіти не лише України, а й Європи, світу, розвивати навички критично мислити, приймати правильне рішення, виховувати почуття гордості за свій народ, свою державу.

Обладнання: Портрет Анни Ярославни, Т.Г. Шевченко, В. Лобановського, корона, Кобзар, футбольний м'яч, шприц, скрипичний ключ, яблуко, літачок, указка, «Кобзар»

Хід уроку:

Дорогі діти, батьки, гості! Сьогодні мені дуже приємно всіх вас бачити на нашому першому уроці. Першому уроці у новому 2017-2018 навчальному році. Наприкінці уроку, як завжди, я ознайомлю вас із новим, що вас буде чекати у 7-ому класі.

Розпочну урок віршом Павла Осадчука « З тобою»

З тобою

Послухай, як струмок дзвенить,

Як гомонить ліщина.

З тобою всюди, кожна мить

Говорить Україна.

Послухай, як трава росте,

Напоєна дощами,

І як веде розмову степ

З тобою колосками.

Послухай, як вода шумить -

Дніпро до моря лине, -

З тобою всюди, кожна мить

Говорить Україна.

Ми з вами живемо у країні, яка є неперевершеною. У нас чудовий клімат, природа створила гарні умови для рослинного та тваринного світу.

Український народ наділений розумом, талантами. Українців знає весь світ, нашими здобутками користуються у різних куточках планети Земля.

Літом 2017 року у місті Страсбург (Франція) у Європарламенті був підписаним документ про безвізовий режим наших громадян у країни Євросоюзу. Ця історична подія дала змогу із 11 червня цього року

громадянам України без перешкод перепинати кордон та подорожувати Європою.

Які асоціації у вас викликає слово «Європа»?

Ви хотіли би побувати у Європі?

Яку країну ви бажаєте відвідати? Чому?

Підписання безвізового режиму свідчить про те, що Європа визнає нас рівноправними партнерами, сподівається на успішну співпрацю.

Якщо передивитися історію України та Всесвітню історію (до речі, у 7-ому класі ви і почнете вивчати крім Історії України Всесвітню історію), то дуже багато чого зв'язує європейські країни з Україною (Польща, Чехія, Німеччина, Франція,...) Багато українських прізвищ знають європейці за їх винаходи, вклад у культуру, освіту, політику.

Сьогодні на уроці ми згадаємо про де кого з них і розпочнемо проект « Знай наших». Умови виконання проекту я скажу в кінці уроку і це буде вашим завданням на навчальний рік.

Найпершим політиком, який зробив вклад в україно - європейські відносини була Анна Ярославна.

Про цю особистість ви вчили у 5 класі. Хто нам розповість про неї, оновить знання?

Дочка Ярослава Мудрого Анна, королева Франції. Вона відома майже кожному зі школи. Але в історичному портреті Анни до цих пір багато штрихів залишаються невідомими. Таємниці життя і смерті Анни Ярославни раніше є однією з найцікавіших і захоплюючих загадок не тільки української, а й світової історії.

В історичних документах роком появи на світ Анни, однією з трьох дочок Ярослава Мудрого, вважалися 1024 або 1025 роки. У теперішній же час в науковій літературі все частіше вказується 1032 рік. Всі три дочки київського князя – Єлизавета, Анастасія та Анна – стали королевами європейських країн. Княжна Єлизавета підкорила серце норвезького принца Гарольда Сміливого.

Анастасія Ярославна зійшла на угорський королівський трон.

Французький король Генріх I одружився на «втіленні мудрості та краси» – княжні Анні Ярославні, чиє дитинство пройшло в атмосфері великого культурного піднесення в Київській державі. Освіту вона отримала при княжому дворі, де вивчала грамоту, історію, іноземні мови, математику, малювання. Відомо, що Анна Ярославна могла вільно читати кількома мовами. А адже в той час в «освіченої» Європі не кожен чоловік-дворянин знав грамоту, не кажучи вже про їх дочок і дружин.

Прибуття нареченої короля на землю Франції було обставлено дуже урочисто. Генріх I виїхав зустрічати Анну в старовинне місто Реймс. Король у свої сорок з гаком років був огрядним, а настрої у нього завжди було похмурим. Але побачивши наречену, він посміхнувся. До честі високоосвіченої руської княжни треба сказати, що французький вона вивчила швидко. З давніх пір саме в Реймсі коронувалися французькі королі. Тут у травні 1049 р. в церкві Святого Хреста відбулася церемонія коронації Анни Ярославни. Точна ж дата вінчання Анни і Генріха залишається невідомою: найчастіше в наукових роботах називаються 14 травня 1049 і 19 травня 1051 р. На голову Анни була покладена золота корона, і вона стала королевою Франції. На шлюбному контракті дочка київського князя написала своє ім'я, а її чоловік замість підпису поставив «хрестик». Уже на початку свого королівського шляху Анна Ярославна проявила наполегливість і, відмовившись присягати на латинській Біблії, принесла клятву на слов'янському Євангелії, яке привезла з собою. (Цю книгу чекала надзвичайна доля. Саме на Реймському Євангеліє давали присягу всі наступні королі Франції, навіть не підозрюючи про його київське походження.)

Час царювання Анни збіглося з економічним підйомом Франції.

Звичайно, достовірно невідомо, як жилося Анні Ярославні перші роки на чужині, але французькі дослідники цитують рядки з її листа до батька: «У яку варварську країну ти мене послав; тут житла похмурі, церкви потворні і звичай жахливі». Можливо, все було не так похмуро, але безсумнівно те, що високоосвіченій православної киянки, яка виросла в умовах слов'янської культури, нелегко було пристосуватися до умов французького вищого суспільства того часу.

Чудово! Друга наша зустріч із видатним художником, поетом, якого знає не лише Європа, а й увесь світ. Його твори перекладали майже усіма мовами світу. Кількість пам'ятників у світі на його честь посідають перше місце у світі. Хто здогадався про кого йде мова?

Так, **Тарас Григорович Шевченко**.

Український поет, письменник (драматург, прозаїк), художник (живописець, гравер), громадський та політичний діяч. Національний герой і символ України.

Тарас Шевченко народився 25 лютого (9 березня) 1814 року в селі Моринці, нині Звенигородського району Черкаської області, Україна (за тогочасним адмінподілом Пединівська волость, Звенигородського повіту Київської губернії). Був третьою дитиною селян-кріпаків Григорія Івановича Шевченка і Катерини Якимівни Бойко після сестри Катерини та брата Микити .

Згідно з родинними переказами, Тарасові діди й прадіди з батьківського боку походили від козака Андрія, який на початку XVIII століття прийшов із Запорізької Січі. Батьки його матері, Катерини Якимівни Бойко, були переселенцями з Прикарпаття.

1816 року сім'я Шевченків переїхала до села Кирилівка, звідки походив Григорій Іванович Дитячі роки Тараса пройшли в цьому селі.

Восени 1822 року Тарас Шевченко почав учитися грамоти в місцевого дяка Совгиря. Того часу ознайомився з творами Григорія Сковороди.

Слід зазначити, що Т. Шевченко був середнього зросту. 39-річний рядовий Тарас Шевченко у «Формулярному списку про службу лінійного Оренбурзького батальйону № 1» за 1853 рік. був зростом 2 аршина і 5 вершків (становлять 164,46 см).¹

У 1823 року від тяжкої праці й злиднів померла мати Катерина, і батько одружився вдруге з удовою Оксаною Терещенко, в якій вже було троє дітей. Вона жорстоко поводитися з нерідними дітьми, зокрема з малим Тарасом.

Тарас чумакував із батьком. Бував

у Звенигородці, Умані, Єлисаветграді (тепер Кропивницький).

21 березня 1825 року від тяжкої праці на панщині помер Григорій Шевченко, і невдовзі мачуха повернулася зі своїми трьома дітьми до Моринців. Тарас пішов у найми до дяка Петра Богорського, який прибув із Києва. Як школяр-попихач, Тарас носив воду, опалював школу, обслуговував дяка, читав псалтир над померлими й навчався далі. Того часу Шевченко ознайомився з деякими творами української літератури. Не стерпівши знущань Богорського, Тарас утік від нього й почав шукати в навколишніх селах учителя-малюра. Відчуваючи великий потяг до живопису, кілька днів наймитував і «вчився» малярства в диякона Єфрема.

Наймитуючи в кирилівського попа Григорія Кошиця, Тарас бував

у Богуславі, куди возив поповича до школи, а яблука та сливи — на продаж.

1828 року Шевченка взяли козачком (слугою) до панського двору куди він пішов по дозвіл учитися в хліпнівського малюраю

Переїхавши 1831 року з Вільна до Петербурга, пан Енгельгардт узяв із собою Шевченка, а щоб згодом мати зиск на художніх творах (серед дворянства було модою мати своїх «покоєвих художників»), віддав його в науку на чотири роки до живописця Василя Ширяєва.

Улітку 1836 року під час одного з петербурзьких нічних рисувальних сеансів у Літньому саду він познайомився зі своїм земляком — художником Іваном Сошенком, а через нього — з Євгеном Гребінкою, Василем

Григоровичем і Олексієм Венеціановим, які познайомили Тараса з впливовим при дворі поетом Василем Жуковським. Сошенко вмовив

Ширяєва відпустити Шевченка на місяць, щоб той відвідував зали живопису Товариства заохочення художників. Комітет цього товариства, «розглянувши рисунки стороннього учня Шевченка», ухвалив «мати його на увазі на майбутнє».

5 (17) квітня 1838 року Шевченко разом із Аполлоном

Мокрицьким відвідав Ермітаж, де вони оглянули твори видатних художників (Ван-Дейка, Рубенса, Веласкеса, Рені та інших) і говорили про цінність їхніх полотен.

Навесні 1838-го Карл Брюллов і Василь Жуковський вирішили викупити молодого поета з кріпацтва. Енгельгардт погодився відпустити кріпака за

великі гроші — 2500 рублів. На той час ця сума була еквівалентна 45 кілограмам чистого срібла. Щоб здобути такі гроші, Карл Брюллов намалював портрет Василя Жуковського — вихователя спадкоємця престолу, і портрет розіграли в лотереї, у якій взяла участь царська родина. Лотерея відбулася 22 квітня (4 травня) 1838 року, а 25 квітня (7 травня) Шевченкові видали відпускну.

Після викупу Шевченко оселився на 4-й лінії Васильєвського острова в будинку № 100. Незабаром він став студентом Петербурзької академії мистецтв, а вже там — улюбленим учнем Брюллова.

Будучи вже неабияким портретистом, упродовж навчання він опанував також мистецтво гравюри й виявив видатні здібності як графік та ілюстратор. 23 червня 1838 року за рисунок із гіпсових фігур на місячному екзамені в Академії мистецтв Шевченкові виставлено номер тринадцятий (найкраща робота оцінювалась одиницею, а далі оцінки йшли по висхідній).

2 листопада 1838 року Шевченко в Гатчині написав «Думку», яку вперше надрукували в харківському альманасі Бецького «Молодик».

Наприкінці 1839 року Тарас Шевченко захворів на тиф. Одужував у маєтку Федора Пономарьова — свого найближчого приятеля в Академії мистецтв. Водночас Шевченко наполегливо поглиблював свої знання, читав твори класиків світової літератури, захоплювався історією та філософією. Під враженням вістки про смерть автора «Енеїди» Шевченко написав вірш «На вічну пам'ять Котляревському». Разом із чотирма іншими його поезіями цей вірш побачив світ у альманасі Гребінки «Ластівка» (1841).

Першу збірку своїх поетичних творів Шевченко видав 1840 року під назвою «Кобзар». До неї увійшло 8 поезій: «Думи мої», «Перебендя», «Катерина», «Тополя», «Думка», «До Основ'яненка», «Іван Підкова», «Тарасова ніч».

Окремими виданнями вийшли поеми «Гайдамаки» (1841) та «Гамалія» (1844).

Шевченкові вірші справили на українське суспільство велике враження, проте російська богема загалом негативно поставилася до молодого поета, звинувативши його найперше в тому, що він пише «мужицькою мовою».

Улітку 1842-го, використавши сюжет поеми «Катерина», Шевченко намалював олійними фарбами однойменну картину, яка стала одним із найвідоміших творів українського живопису

13 травня 1843 року Шевченко з Петербурга виїхав до України.

У лютому 1844 року виїхав з України до Петербурга через Москву, де пробув один тиждень. Під час першої подорожі до України Шевченко задумав видати серію малюнків «Живописна Україна».

22 березня 1845 року Шевченко подав заяву до ради Академії мистецтв із проханням дати йому звання художника. Рада, розглянувши заяву, ухвалила таке рішення:¹

Також подав заяву до правління Академії про видачу йому квитка для проїзду в Україну й вільного проживання там. 25 березня рада Академії мистецтв видала Шевченкові квиток на право проїзду в Україну.

31 березня 1845 року Шевченко виїхав із Петербурга через Москву до Києва. Ставши співробітником Київської археографічної комісії, Шевченко багато подорожував Україною, збирав фольклорні й етнографічні матеріали та змальовував історичні й архітектурні пам'ятки.

Шевченка заарештували 5 квітня 1847 на дніпровській переправі, коли він повертався до Києва, відібрали збірку «Три літа» й відправили під конвоєм до Петербурга. Перебуваючи близько двох місяців за ґратами, Шевченко й далі писав вірші, що згодом об'єднав у цикл «В казематі», до якого, серед інших, належать вірші «Садок вишневий коло хати...» і «Мені однаково...». Шевченка звинуватили в написанні віршів «малоросійською мовою», з якими «могли посіялись і згодом укоренитися думки про вигадане блаженство часів Гетьманщини, про щастя повернути ці часи й про можливість Україні існувати як окремій державі»^[15]. На суді Шевченка як «наділеного міцною будовою тіла» призначили рядовим в Оренбурзький окремий корпус із заборонаю писати й малювати

В Орській фортеці, усупереч забороні, Шевченко таємно малював і писав вірші. Восени 1847 року в Орській фортеці Шевченко захворів на ревматизм.^[1] Шевченкові друзі клопотали про його звільнення, однак тільки 1857-го, через два роки після смерті імператора Миколи I, клопотання увінчалися успіхом, і поета звільнили із заслання. Коли стало відомо про майбутнє звільнення Тараса Шевченка від солдатчини, фельдфебель I лінійного батальйону Окремого оренбурзького корпусу Мусій Анакієв дав йому змогу проводити вільний від служби час на свій розсуд.

У серпні 1857-го Шевченко залишив Новопетровськ і рибальським човном дістався до Астрахані, а звідти пароплавом прибув до Нижнього Новгорода. Тут поетові довелося затриматися майже на півроку. В'їзд до Москви й Петербурга йому було заборонено.

Навесні 1858-го поет прибув до Петербурга, де його зустріли українські друзі та численні прихильники.

Діставши з чималими труднощами дозвіл, Шевченко влітку 1859 року повернувся в Україну, де не був дванадцять років. Тут відвідав своїх рідних. Його мрії одружитися та придбати землю над Дніпром не здійснилися: Шевченка втретє заарештували і після кількох допитів зобов'язали повернутися до Петербурга.

На світанку 14 серпня 1859 року поет диліжансом через Ланцюговий міст, що на Дніпрі, виїхав до Петербурга

До останніх днів свого життя поет перебував під таємним наглядом поліції. Однак він створив багато нових творів.

У Петербурзі Шевченко вирішив зайнятися гравюрою, бо цей вид мистецтва можна було тиражувати. У квітні 1859 року Шевченко, подаючи деякі зі своїх гравюр на розгляд ради Імператорської академії мистецтв, просив удостоїти його звання академіка чи задати програму на здобуття цього

звання. 16 квітня рада постановила визнати його «призначеним в академіки й задати програму на звання академіка з гравірування на міді». 2

вересня 1860 року разом з іншими митцями Тараса Шевченка визнано академіком гравюри «на повагу майстерності та пізнань у мистецтвах».

У 1861 році Шевченко помер. На кошти друзів його було поховано спочатку на Смоленському православному кладовищі в Петербурзі.

Після того, як п'ятдесят вісім днів прах Шевченка перебував у Петербурзі, його домовину, згідно із заповітом, за клопотанням Михайла Лазаревського, після отримання ним дозволу в квітні того ж року, перевезено в Україну й перепоховано на Чернечій горі біля Канева

26 квітня (8 травня) 1861 року домовину викопали, перенесли через увесь Петербург до Московського (Миколаївського) вокзалу й залізницею перевезли до Москви.

У Києві з Тарасом прощалися студенти, поети, багато киян. Була навіть думка, яку підтримували й родичі поета, поховати його в Києві. Та Григорій Честахівський обстоював думку про поховання в Каневі, бо Шевченко ще за життя мріяв про «тихе пристанище і спокій коло Канева».

8 (20 травня) 1861 року на пароплаві «Кременчук» останки Кобзаря перевезено з Києва до Канева. Дві доби домовина перебувала в Успенському соборі, а 10 (22 травня), після відслуженої в церкві панахиди, прах віднесли на Чернечу гору.

Наукове вивчення життя, творчості та багатогранної діяльності Тараса Шевченка, а також його місця в історії Східної Європи та в світовому літературному процесі — предмет окремої науки шевченкознавства.

Ім'ям Тараса Шевченка названо низку географічних об'єктів (населених пунктів, вулиць), навчальних закладів та інших організацій України. Зокрема, в Києві чотири вулиці Шевченка (для точної ідентифікації доводиться вказувати район або індекс) та бульвар Тараса Шевченка, який разом із проспектом Перемоги становить одну з найголовніших артерій міста.

Ім'я Тараса Шевченка також мають вищі навчальні заклади —

Київський та Луганський національні університети, Чернігівський педагогічний університет, Кременецький обласний гуманітарно-педагогічний інститут та головний університет Придністровської Республіки (Молдова); театри — Національна

опера, Тернопільський, Волинський та Харківський драматичні театри, Дніпропетровський український музичний драматичний театр, Криворізький театр драми та музичної

комедії, Черкаський та Чернігівський музично-драматичні театри, а також численні кінотеатри, гора Шевченка пік, Форт-Шевченко; з 1964-го по 1991 рік місто Актау мало назву Шевченко.

В Україні та за її межами є багато пам'ятників Шевченку. Одним із найкращих вважають монумент у Харкові, великі пам'ятники Кобзареві встановлені також у Києві, Дніпрі, Донецьку, Львові та інших містах. За кордоном пам'ятники Шевченку встановлено в Росії (Москва, Санкт-Петербург), США (Вашингтон), Канаді (Вінніпег, Торонто), Польщі (Білий

Бір, Варшава), Чехії (Прага), Білорусі (Берестя, Гомель, Мінськ, Могильов, Слудьк), Грузії (Тбілісі), Угорщині, Парагваї, Узбекистані, Франції (Париж, Монтаржі) Австралії(Канберра).

Найбільшим меморіальним комплексом, присвяченим Кобзареві, є Шевченківський національний заповідник на місці поховання поета на Тарасовій горі в Каневі. У Києві діє Національний музей Тараса Шевченка, його філіал — це Літературно-меморіальний будинок-музей. У Торонто є музей, присвячений тільки шевченківській тематиці. У галузі літератури щорічно присвоюють Шевченківську премію — одну з найпрестижніших відзнак України. Портрет Тараса Шевченка зображено на банкноті номіналом 100 гривень та на золотій пам'ятній монеті номіналом 200 гривень. На його честь названо астероїд 2427 Кобзар, кратер Шевченко на Меркурії та рідкісний мінерал тарасовіт.

У жовтні 2014 року в Харкові на стіні 17-поверхового будинку намалювали найбільший у світі портрет Тараса Шевченка площею понад 500 м². До 200-річчя від дня народження поета в березні 2014 року телеканал «Інтер» та інформаційний портал «Подобиці» створили інтерактивну карту об'єктів, присвячених Тарасу Григоровичу Шевченку.

На інтерактивній карті проекту «Світ Шевченка» відзначено 1060 пам'ятників Кобзарю, міста, села, вулиці, музеї, навчальні заклади, театри, названі на його честь. Ці об'єкти розташовані в 32 країнах на різних континентах. Інтерактивна карта дає змогу користувачам мережі побачити пам'ятні місця за допомогою сервісу огляду місцевості.

Малодці! Наступна наша зустріч приємна більше для наших хлопців-**Валерій Лобановський**. Відомий футболіст, тренер.

Лобановський Валерій Васильович — видатний радянський та український футболіст і тренер. Багаторічний наставник «Динамо» (Київ), на чолі якого двічі вигравав Кубок володарів кубків. Тричі був наставником збірної СРСР, з якою став віце-чемпіоном Європи 1988. Тренер збірної України у 2000—2001 роках. Майстер спорту СРСР. Нагороджений радянськими орденами «Знак Пошани» і Трудового Червоного Прапора. Заслужений тренер СРСР та України. Герой України. Народився 6 січня 1939 року у Києві в сім'ї робітника.

Навчався у київській школі № 319 (нині проспект Валерія Лобановського, 146). Зараз там встановлено меморіальну дошку, а сам навчальний заклад названо іменем Лобановського. Закінчив школу зі срібною медаллю. У 1956 році вступив до Київського політехнічного інституту, де з частими перервами, академвідпустками і поновленнями вчився до 1964 року, коли сам написав прохання про відрахування з ВНЗ. Потім таки отримав вищу освіту — в Одеському політехнічному інституті. Незвичним залишається факт, що такий видатний тренер не мав вищої фізкультурної освіти. Вихованець футбольної школи № 1 (від 1952 року) та футбольної школи молоді (ФШМ) у Києві (від 1955 року)..

Лобановський прославився вмінням надзвичайно точно подавати підкручені м'ячі з кутових та штрафних ударів (т. зв. «сухий лист») — часто після різаних передач Лобановського м'яч влітав у ворота безпосередньо з кутового. На тренуваннях відпрацьовував удари такого типу, використовуючи фізичний ефект Магнуса і власні математичні підрахунки. Завдяки цьому вмінню футболіст прославився на весь Радянський Союз. Партнери відзначали нестандартне мислення Валерія на футбольному полі. Часто його стрімкі проходи лівим краєм поля завершувалися точною передачею товаришу у середню частину поля. Володів цілою низкою фінтів та обманних рухів. Добре грав головою у повітрі.

Із 1960 року Лобановський став найкращим бомбардиром клубу, забивши 13 голів. У сезоні 1961 року «Динамо» (Київ) увійшло до історії, ставши першою не московською командою-чемпіоном, а нападник провів 10 голів у чемпіонаті.

Всього як гравець Валерій Лобановський провів 253 матчі у чемпіонаті СРСР у найвищій лізі і забив 71 гол. Був головним виконавцем відомого футбольного удару у стилі «сухий лист».

У 2014 року під час Революції Гідності Валерія Лобановського проголосили Почесним учасником Майдану.

Валерій Лобановський помер 13 травня, в «день народження» київського «Динамо» — рівно 75 років із дня заснування.

Наступна наша зустріч з **братами Кличко**.

Брати Кличко — українські боксери Віталій (нар. 1971) і Володимир (рід. 1976) Кличко. Обидва — чемпіони світу з боксу у важкій вазі (перші чемпіони світу з боксу у важкій вазі з усього колишнього СРСР), але ніколи не були противниками на рингу. Спільний професійний дебют відбувся 16 листопада 1996, а в Гамбурзі (Німеччина), в якому кожен з братів нокаутував суперника.

Обидва брати є кандидатами наук (1997). Велику частину часу брати Клички проживають в Німеччині, де користуються дуже великою популярністю. Спільною діяльністю братів Кличків, крім спортивних тренувань, є соціальні проекти Фонду братів Кличків, появи на публіці і телебаченні, рекламні ролики, міжнародна благодійність у Фонді та проекти з відновлення одеського Будинку профспілок, вцілілого після пожежі в 2014 р коло бізнес-інтересів братів Кличків входять підконтрольні їм компанії K2 Promotions, Klitschko Management Group, а також ряд інших компаній в Україні, Німеччині та США.

У 2004 році підтримали Помаранчеву революцію в Україні. Віталій Кличко також активно займається політикою, був депутатом Київської міської ради (до парламентських виборів) і лідером Партії «УДАР Віталія Кличка». На парламентських виборах партія Віталія отримала 40 депутатських місць в Верховній Раді України.

29 травня 2014 Віталій Кличко переміг на виборах міського голови Києва

Віталій закінчив професійну кар'єру 9 листопада 2005, проте в 2007 році оголосив про її відновлення. Після скасування боїв з причини травм, отриманих під час тренувань, йому це нарешті вдалося 11 жовтня 2008, після майже чотирирічної перерви на рингу.

Перемога Віталія Кличка над Семюелом Пітером 11 жовтня 2008 стала втіленням у життя давньої мрії братів — стати одночасно чемпіонами світу з боксу у важкій вазі за версіями різних організацій професійного бокса^[6].

Віталій повернув собі чемпіонський пояс організації WBC, Володимир же до цього моменту володів уже трьома поясами, будучи чемпіоном за версіями WBO, IBF і IBO. За бій з Семюелом Пітером у 2009 році Віталію Кличку була присуджена премія Світової академії спорту «Лауреус» в номінації «Повернення року».

2 липня 2011 а брати досягли своєї другої, ще більшою мрії. Після того, як Володимир завоював пояс чемпіона WBA, перемігши попереднього чемпіона Девіда Хейя, чемпіонські пояси у важкій вазі всіх чотирьох найважливіших організацій у світовому боксі перейшли у володіння братами. Крім титулів цих чотирьох організацій, Володимир також володіє поясами The Ring Magazine і IBO.

Брати Клички впродовж декількох років очолюють незалежний рейтинг важковаговиків на порталі boxrec, причому з великим відривом від інших важковаговиків сучасності.

У 2011 році за свої спортивні досягнення брати отримали Премію Штайгер.

Сікорський Ігор Іванович

Ігор Іванович Сікорський (25.05.1889, Київ - 26.10.1972, Істон, Конектикут, США)- всесвітньо відомий авіаконструктор, творець гелікоптерів, увійшов у світову історію авіації як автор перших у світовій практиці авіабудування багатомоторних літаків та гелікоптерів.

У 1908 р. студент КПІ Ігор Сікорський розробив і побудував свій перший вертоліт, який, однак, не піднявся у повітря. Тоді він почав будувати літаки. Спільно з товаришами по інституту Федором Билінкіним і Василем Йорданом побудував літаки БіС-1 і БіС-2, а згодом вже самостійно – С-3, С-4, С-5, С-6. 12 грудня 1912 року літак С-6 побив світовий рекорд швидкості – 111 км/год.

У 1912 р. І.І.Сікорський став головним конструктором авіаційного відділення Російсько-Балтійського вагонного заводу (РБВЗ) у Санкт-Петербурзі. У короткий термін споруджуються багатомоторні аероплани “Гранд” і “Руський витязь”, а згодом – чотиримоторний “Ілля Муромець”, який став найкращим літаком Першої світової війни.

Після Жовтневої революції 1917 р., у березні 1918 р., І.І.Сікорський виїхав за кордон – до Югославії, потім до Франції. У 1923 р. створив у США компанію Sikorsky Aeroengineering Corporation. Упродовж 30-х років створює літаючі човни, які могли перевозити пасажирів до міст, де не було аеропортів зі злітно-посадочними смугами. Справжнім шедевром стала чотиримоторна

амфібія S-40, яка перевозила 40 пасажирів на відстань до 800 км або 24 пасажири – на 1500 км.

У 30-х рр. І.І.Сікорський почав знову розробляти вертольоти. У вересні 1939 року він сам випробовує експериментальний вертоліт VS-300 (S-46), а у 1942 році його гвинтокрил XR-4 (VS-316) було прийнято на озброєння армією США.

Після війни фірма Сікорського стала визнаним лідером не лише у США, а й у світі. Величезним успіхом компанії стала розробка гелікоптера S-55, який у 1952 році вперше у світі здійснив трансатлантичний переліт. Останнім із вертольотів, розроблених особисто Сікорським у 1954-1955 роках, був S-58. Його численні модифікації експлуатувалися майже в п'ятдесяти країнах світу.

Данило Кирилович Заболотний український мікробіолог, епідеміолог, Президент ВУАН (1928–1929 роки), засновник Інституту мікробіології та епідеміології в Києві.

Народився у селі Чоботарка (нині — Заболотне) Подільської губернії в селянській родині: батько був хліборобом, мати — дочкою сільського писаря. У 1877 році після смерті батька Данило переїхав до дядька в Ростов-на-Дону, де навчався у Нахічеванській гімназії.

1880 р. — Данило Заболотний переїхав до іншого дядька, В. М. Сауляка, в Одесу, де вступив до Рішельєвської класичної Гімназії.

У 1885 році Данило вступив на природниче відділення фізико-математичного факультету Новоросійського університету (нині — Одеський національний університет імені І. І. Мечникова) в Одесі, з якого у 1899 р. був виключений за участь у студентській сходці й заарештований. Згодом був звільнений за станом здоров'я.

У 1889–1891 роках працював на Одеській бактеріологічній станції помічником у директора Якова Бардаха.

За підтримки кількох професорів у 1891 р. Заболотному було дозволено скласти екстерном державні іспити в університеті на ступінь магістра природничих наук. Після цього він вступив на третій курс медичного факультету Київського університету Святого Володимира.

Після завершення навчання виїхав на роботу до Кам'янця-Подільського. Цього ж року він одружився з Людмилою Владиславівною Радецькою. У весільну подорож молодята відбули до рідної Чоботарки.

У 1894–1895 рр. брав участь у боротьбі з епідемією холери та дифтерії в Подільській губернії.

У 1895–1897 рр. — лікар, керівник відділення інфекційних хвороб Київського окружного військового шпиталю. У 1898 р. на запрошення Іллі Мечникова працював у Пастерівському інституті в Парижі, нагороджений французьким орденом Почесного легіону.

У 1896 році разом із професором Володимиром Високовичем брав участь у дослідженні й ліквідації епідемії чуми в Індії.

У 1898–1919 рр. — керівник кафедри медичної бактеріології Петербурзького жіночого медичного інституту, створив першу у Російській імперії самостійну кафедру медичної мікробіології.

У 1920 році організував першу у світі кафедру епідеміології в Одеському медичному інституті.

1923 р. — Заболотного було переведено в систему закладів Академії наук СРСР.

З 1926 року Данило Заболотний — дійсний член Академії наук СРСР.

У 1928 р. переїхав у Київ.

У 1928–1929 рр. Данило Кирилович перебував на посаді президент ВУАН (тепер Національна академія наук України), у складі якої заснував Інститут мікробіології та епідеміології (згодом Інститут мікробіології та вірусології імені Д. К. Заболотного НАН України).

Данила Кириловича Заболотного не стало 15 грудня 1929 року.

У 1893 р. — разом із прозектором Іваном Савченком зробив на собі небезпечний дослід: випив живу холерну культуру, після попередньої пробної імунізації впродовж 28 днів, щоб довести ефективність імунізації через рот (цим досвідом покладено було початок методам ентеровакцинації). На основі аналізу накопичених на холерних епідеміях матеріалів Заболотний зробив відкриття у медицині – реальність пероральної імунізації людини проти холери, а також відкрив приховане бактеріоносійство.

Заболотний сформував профілактичну доктрину, яка стала провідною в боротьбі з холерою – це дія на джерело інфекції. Таким чином, Заболотний обґрунтував і експериментально довів можливість пероральної вакцинації людей проти холери (можливість імунізації проти холери при введенні мікроба через рот).

Понад 10 років (1900–1911) вчений боровся з холерою в Шотландії, Португалії, на Поволжі, в Одесі, Маньчжурії.

У 1918 році у Петрограді лютувала епідемія холери: з 1 по 18 червня 1918 року в лікарні міста надійшло 5444 хворих на холеру, з них померло 1611. Захворювали в день до 700 осіб.

На початку 1897 року Заболотний з групою вчених виїхав на три місяці до Індії для вивчення страшної на той час хвороби — чуми. За результатами цієї експедиції були виявлені шляхи проникнення збудника до організму, захисна дія протичумної сироватки, ефективність сіркової терапії залежно від часу введення сироватки після зараження та ін.

Протягом 1897–1899 років Заболотний брав участь в експедиціях з боротьби з чумою в Індії, Внутрішній Монголії, Персії, Аравії, Месопотамії, Китаї. Проте, треба було довести, що гризуни є джерелом інфекції чуми в природі, що люди заражаються чумою від гризунів. Без прямих доказів всі праці і пошуки залишалися безплідними. Заболотний натхненно продовжував шукати факти і тільки через 12 років докази були одержані.

Об'їжджаючи степи, один з помічників Заболотного, студент Ісаєв, помітив тарбагана. Звичайно ляклива тварина швидко втікає і ховається в

норі, а ця ледве пересувалась, зовсім не лякалась людини, яка наближалась. "Це хворий тарбаган, — виникнула думка у вченого. — Так ведуть себе звичайно ж лише хворі чумою".

Ісаєву були добре відомі всі ознаки, і справді, хворі чумою гризуни виходять з нір, не лякаються людей, ходять як п'яні. У людей таке спостереження завжди було грізним передвісником чуми. Ісаєв зловив хворого тарбагана і приніс його Заболотному. Із організму тварини була виділена чиста культура чумних мікробів. Важливий ланцюг доказів був замкнутий. Думка Заболотного блискуче підтвердилась при подальших спостереженнях над степовими гризунами — ховраками, мишами. Була доведена і роль бліх як переносників збудника чуми від хворих гризунів до людей.

Завдяки Заболотному було встановлено принцип географічного поширення чуми на земній кулі. Вчений довів, що носіями її в природі є дикі гризуни — епідеміологічне обстеження бактеріологічно підтвердженого спалаху чуми дало можливість заперечувати зв'язок чуми в Монголії з цією ж хворобою в інших регіонах. Також учений сформулював оригінальну гіпотезу щодо причин ендемічності хвороби і зв'язку захворювання людей з епізоотіями серед гризунів, яку детально виклав у праці «Ендемічні вогнища чуми на земній кулі і причини її поширення» (1899).

Одного разу, зробивши розтин тарбаганів, у яких Заболотний з Ісаєвим встановив чуму, Данило Кирилович заразився, вколовшись голкою шприца, яким він брав гній із чумного бубона. Знаючи про смертельну небезпеку, Заболотний почав писати прощальні листи своїм рідним і близьким. Але на щастя, завдяки введенню йому протичумної сироватки, Данило Кирилович переніс чуму, спостерігаючи на собі її перебіг як лікар і вчений.

Леонтович Мико́ла Дми́трович український композитор, хоровий диригент, громадський діяч, педагог. Автор широковідомих обробок українських народних пісень для хору «Щедрик», «Дударик», «Козака несуть».

Його обробка «Щедрика» відома у всьому світі як різдвяна колядка англ. «*Carol of the Bells*».

Основу музичної спадщини Леонтовича становлять хорові мініатюри — обробки українських народних пісень, які й донині є неперевершеними і їх виконують всі українські хори в Україні й діаспорі. Це позначені великим талантом композитора перлини народного мелосу «Щедрик», «Козака несуть», «Дударик», «Із-за гори сніжок летить», «Женчичок-бренчичок», «Гаю, гаю, зелен розмаю» та багато інших. На основі українських народних мелодій Леонтович створював цілком оригінальні самотутні хорові композиції, всебічно художньо переосмисливши їх, надавши їм неповторного звучання. Леонтович був одним з перших серед майстрів української музики, які по-новому інтерпретували фольклор, використовуючи музичні надбання європейської музично-хорової культури. Водночас почерк Леонтовича вирізняється з-поміж інших граничною гнучкістю і природністю руху голосів, ювелірною виробленістю деталей. Леонтович вдало використав

традиції імпровізаційності в творчості українських кобзарів, які кожен нову строфу тексту пісні інтерпретували по-новому. Леонтович застосовував темброву варіантність виконання народних рапсодів у своїх обробках, надаючи хору можливість розкрити велике розмаїття гармонії, контрапункту. Послідовно втілюючи в своїх обробках ідею гармонізації й поліфонічності, Леонтович, маючи глибоку й різнобічну музичну освіту, широко використовував найкращі досягнення світової хорової техніки.

Тематика хорових мініатюр композитора надзвичайно різноманітна. Це обрядові, церковні, історичні, чумацькі, жартівливі, танцювальні, ігрові пісні. Одні з центральних місць у творчості Леонтовича посідають хори на побутові теми. Це, зокрема, «Ой у лісі при дорозі», «Ой темная та невидная ніченька», «Мала мати одну дочку», «Ой з-за гори кам'яної». Вони характерні динамічним розгортанням сюжету, активною драматизацією подій та образів. Взірцем такого високого драматичного піднесення може слугувати народна пісня «Пряля», в якій Леонтович досяг рівня трагічної балади.

В піснях-реквіємах «Козака несуть», «Із-за гори сніжок летить», «Смерть» Леонтович талановито переосмислив мелодику народного плачу, використовуючи специфічне звучання окремих голосів і цілих хорових груп, застосовуючи різні хорові звукові ефекти, наприклад, спів із закритим ротом. Найвищим досягненням композитора вважають пісні «Щедрик» і «Дударик», в яких Леонтович досягнув максимальної ритмічної організації. Особливо популярним був і залишається «Щедрик», в якій органічно поєднані прийоми народного багатоголосся з досягненнями класичної поліфонії й кожен голос відіграє цілком самостійну виражальну роль, відтворюючи найтонші зміни настрою в пісні, подаючи кожен художній образ у граничному завершенні.

1 лютого 1921 року значна група діячів культури, професори й студентство зібралися в Київському музично-драматичному інституті імені Миколи Лисенка, щоб за християнським звичаєм відзначити 9 днів по смерті Миколи Леонтовича. Нашвидку, але з великою відповідальністю, спорядили концерт з творів Леонтовича, виступили зі словами жалю й скорботи. На цій зустрічі створено Комітет пам'яті Миколи Леонтовича, який пізніше оформився як Музичне товариство імені Миколи Леонтовича. До цього товариства входили такі відомі українські митці: Борис Лятошинський та Павло Тичина, багато з членів товариства, як наприклад Лесь Курбас та Гнат Хоткевич, пізніше розділили трагічну долю Леонтовича, загинувши від рук представників московських спецслужб. Саме ж ім'я Леонтовича було «визнане неактуальним для радянської доби» і фактично лишалось таким до середини 1950-х.

Сьогодні ім'я Леонтовича мають вітчизняні музичні колективи, зокрема Капела бандуристів, та навчальні заклади (зокрема Вінницьке училище мистецтв і культури). Іменем Леонтовича названі вулиці у Києві та інших українських містах. Меморіальний музей Леонтовича працює у місті Тульчині Вінницької області, 1977 року відкрито також музей Леонтовича у с. Марківка неподалік місця його поховання.

1977 року 37 хорових творів Леонтовича були записані хором студентів Київської консерваторії під орудою П. Муравського. 2005 року диск із 32 духовними творами Леонтовича випустив камерний хор «Київ» під орудою М. Гобдича

Народився **Василь Сухомлинський** 28 вересня 1918 року в селі Василівці Василівської волості Олександрійського повіту Херсонської губернії (тепер Онуфріївський район Кіровоградської області) в бідній селянській сім'ї. Тут минули його дитинство й юність. Він вчився в рідному селі у школі і в 1933 році закінчив семирічку. Влітку 1933 року мати провела молодшого сина Василя до Кременчука.

Спочатку Василь Сухомлинський вчився в Кременчуцькому медичному технікумі, але незабаром пішов звідти, вступив на робочий факультет, достроково закінчив його і його прийняли у педагогічний інститут. З 1935 року почався педагогічний шлях В. О. Сухомлинського.

У 17 років він став вчителем заочної школи недалеко від рідного села.

Перевівся до Полтавського педагогічного інституту заочником і закінчив його в 1938 році. Закінчивши інститут, Сухомлинський повернувся в рідні місця і працював викладачем української мови і літератури в Онуфріївській середній школі.

У 1941 році під час Другої світової війни добровольцем пішов на фронт. У січні 1942 року молодший політрук Сухомлинський був важко поранений, захищаючи Москву у битві під Ржевом. Осколок снаряду залишився в його грудях назавжди. Після довгого лікування у шпиталі селища Ува, що в Удмуртії, він просився на фронт, проте комісія не визнала його навіть умовно здоровим для військової служби. У червні 1942 року його призначили директором сільської середньої школи, де він пропрацював до березня 1944 року. 9 лютого 1943 року подав заяву про вступ до ВКП(б). Як тільки рідні місця були звільнені, він повернувся на Батьківщину і став завідувачем районного відділу народної освіти. Проте вже в 1947 році Сухомлинський просився назад до школи.

У 1948 році Василь Олександрович став директором Павлиської середньої школи і беззмінно працював протягом 23 років до кінця своїх днів. В 1948 році це була звичайна, пересічна школа. 23 роки стали найпліднішим періодом його науково — практичної та літературно—публіцистичної діяльності. Звичайну сільську школу він перетворив у справжню педагогічну лабораторію, де видобував скарби педагогічної мудрості.

У 1955 р. захистив кандидатську дисертацію на тему «Директор школи — керівник навчально-виховного процесу».

З 1957 р. — член-кореспондент Академії педагогічних наук РРФСР.

1958 — заслужений вчитель УРСР.

1968 — нагороджений званням Героя Соціалістичної Праці. Цього ж року обраний членом-кореспондентом Академії педагогічних наук СРСР.

Василь Олександрович ставив і розв'язував проблему формування в молоді національного і естетичного світобачення. Про один із шляхів успішного

розв'язання цієї проблеми він писав, що у душі дітей мають увійти найкращі народні традиції і стати святим законом, бо не можна уявити народ без імені, без пам'яті, без історії. В душі українських культурно-історичних традицій вчитель констатував, що мудрість є найважливішою прикметою людини. У його працях часто знаходимо вислови «мудра людська любов», «мудрість жити», «гідність — це мудрість тримати себе в руках». Педагог цілеспрямовано формував у кожного вихованця вміння бути маленьким філософом, осмислювати світ через красу природи.

Для Сухомлинського формування естетичного почуття дитини, її емоційної культури — було основним завданням гуманістичного виховання. А сприйняття й осмислення прекрасного — основа естетичної культури, без якої почуття лишаються глухими до всього високого й благородного. Книга «Серце віддаю дітям» мала привселюдне зізнання і підтверджене трудами та щоденними діями великого вчителя. Він писав: «Що було найголовнішим у моєму житті? Не роздумуючи, відповідаю: Любов до дітей».

2 вересня 1970 року Василь Олександрович Сухомлинський помер.

Василь Олександрович Сухоминський написав 48 монографій, понад 600 статей, 1500 оповідань і казок для дітей.

У квітні 1970 року він закінчив роботу «Проблеми виховання всебічно розвинутої особистості» — доповідь для захисту докторської дисертації за сукупністю робіт, яку він не встиг захистити через смерть. Всі праці Сухомлинського дають переконливе уявлення не тільки про різносторонність педагогічних підходів Сухомлинського, але і про цілісність всього його педагогічного мислення.

Твори В. Сухомлинського видані 53-а мовами світу, загальним тиражем майже 15 млн примірників. Книга «Серце віддаю дітям» перекладена на 30 мов світу і витримала 54 видання. У період з 1945 по 1970 роки надруковано 463 статті; у 1971–1986 рр. — 105 статей.

Пам'ятник Сухомлинському в Олександрії на подвір'ї педагогічного коледжу імені Сухомлинського

Країни, де видавали твори В.

Сухомлинського: Азербайджан, Вірменія, Білорусь, Грузія, Естонія, Казахстан, Киргизстан, Латвія, Литва, Молдова, Таджикистан, Татарстан, Узбекистан, Чувашія. А

також: Англія, Болгарія, Іспанія, Китай, Монголія, Німеччина, Польща, Румунія, Угорщина, Фінляндія, Франція, Чехословаччина, Югославія, Японія.

У 1989 році послідовники створили Міжнародну асоціацію прихильників Сухомлинського (Марбург), а в 1990 р. — Українську асоціацію Василя Сухомлинського, яка систематично проводить Всеукраїнські педагогічні читання, присвячені вивченню і впровадженню у широку педагогічну практику творчої спадщини видатного педагога. З плином часу інтерес учених і вчителів до життя і творчості В. О. Сухомлинського зростає, поширюється в Україні й світі. Без його творчості не можна уявити сучасної гуманної педагогіки.

Ураховуючи визначний внесок В. О. Сухомлинського у вітчизняну і світову педагогічну науку, Верховна Рада України постановила: оголосити 2003–2004-й навчальний рік в Україні роком Василя Олександровича Сухомлинського.

У 2011 році на честь Василя Сухомлинського названа вулиця в Києві.^[3]

У 2015 році одну з вулиць Дніпра перейменували на вулицю Василя Сухомлинського.

У лютому 2016 в Олександрії на честь Василя Сухомлинського було названо вулицю в мікрорайоні Перемога.

Ім'ям Сухомлинського назвали відомчу відзнаку Міністерства освіти і науки України.

На честь Василя Сухомлинського 2003 року в Україні випустили ювілейну монету.

Патон Борис Євгенович український науковець у галузі зварювальних процесів, металургії і технології металів, доктор технічних наук (1952); Президент НАН України (з 1962), перший нагороджений званням Герой України; директор Інституту електрозварювання імені Євгена Патона НАН України (з 1953); генеральний директор Міжгалузевого науково-технічного комплексу «Інститут електрозварювання імені Є. О. Патона» (з 1986); президент Міжнародної асоціації академії наук (з 1993); член Ради з питань науки та науково-технічної політики при Президентові України (з березня 1996); голова Комітету з Державної премії України в галузі науки і техніки (з грудня 1996); член Державної комісії з питань реформування, розвитку Збройних сил України, інших військових формувань, озброєння та військової техніки (з березня 2003); перший заступник голови Національної ради зі сталого розвитку України (з травня 2003). Член ЦК КПУ у 1960–1991 р. Кандидат у члени ЦК КПРС у 1961–1966 р. Член ЦК КПРС у 1966–1991 р. Депутат Верховної Ради СРСР 6–11-го скликань, заступник голови Ради Союзу Верховної Ради СРСР. Народний депутат СРСР у 1989–1991 р. Депутат Верховної Ради УРСР 5–11-го скликань. Член Президії Верховної Ради УРСР 6–9-го скликань.

Народився 27 листопада 1918 року в місті Київ у сім'ї відомого вченого Євгена Оскаровича Патона (1870–1953), пізніше директора та засновника Інституту електрозварювання, та Наталії Вікторівни Патон (1885–1971), домогосподарки.

В 1941 році закінчив Київський політехнічний інститут за фахом інженер-електрик; захистив кандидатську дисертацію на тему «Анализ работы сварочных головок и средств их питания при сваривании под флюсом» (1945); докторська дисертація — «Исследование условий стойкого горения сварочной дуги и ее регулирование» (1952). Член КПРС з 1952 року.

В період 1941–1942 років — інженер електротехнічної лабораторії, завод «Красное Сормово», місто Горький. 1942–1945 — молодший науковий співробітник, 1945 — старший науковий співробітник, 1945–1950 — завідувач відділу, 1950–1953 — заступник директора з наукової роботи,

з 1953 — директор Інституту електрозварювання ім. Є. О. Патона АНУ. 1986–1994 — голова Міжвідомчої наукової ради з проблем науково-технічного і соціально-економічного прогнозування при Президії АНУ і Держплані УРСР (з 1992 — при Мінекономіки України).

Член Президії АН СРСР (1963–1991). 1963–1991 — член Президії Комітету з Ленінської і Державної премій СРСР в галузі науки і техніки; 1989–1991 — голова Комітету з міжнародної Ленінської премій миру. Член-кореспондент АНУ (1951). Академік АН СРСР (1962; з 1992 — РАН), іноземний член Болгарської АН (1969), Чехословацької АН (1973), Академії наук і мистецтв Боснії та Герцоговини (1975), АН НДР (1980), Шведської королівської академії інженерних наук (1986), Національної АН Індії (1994), Національної АН Республіки Вірменія (1994), АН Білорусі (1995), АН Казахстану (1995), АН Грузії (1996), Національної АН Таджикистану (2001), Національної АН Киргизької Республіки (2004), Академії Європи (1991), Міжнародної АН освіти, індустрії і мистецтва (США, 1997), Міжнародної академії астронавтики (США, 1997), член Міжнародної інженерної академії (1991), Американського зварювального товариства (1978), Міжнародного товариства з матеріалознавства (1994); почесний член, президент Української асоціації Римського клубу (1990); почесний доктор Московського державного університету (2005).

Працював головним редактором журналів «Автоматическая сварка», «Техническая диагностика и неразрушающий контроль», «Современная электрометаллургия», «Вісник Національної академії наук України». 1992–1995 — голова Комітету з Державних премій України в галузі науки і техніки. В період 1992–1994 та з серпня 1997 по лютий 2005 року — член Ради національної безпеки України. Квітень — жовтень 1992 року — член Колегії з питань науково-технічної політики Верховної Ради України.

Володiмiр Левкoвич

Симиренко український помолог і селекціонер плодових культур в Україні, один із перших агроекологів та розробників дослідницької справи методології сучасного садівництва. Професор Київського політехнічного інституту, Уманського і Полтавського сільськогосподарських інститутів. Жертва сталінських репресій.

Народився 29 грудня 1891 року в с. Млієві, нині Городищенський район, Черкаська область, Україна (тоді Черкаський повіт, Київська губернія, Російська імперія) в сім'ї українського вченого-помолога Левка Симеренка.

1904–1910 — навчався в 7-й Київській гімназії.

Після закінчення (1915) сільськогосподарського факультету Київського політехнічного інституту працював у відділі садівництва Міністерства земельних справ.

1920 — очолив секцію садівництва та городництва Всеукраїнського сільськогосподарського комітету. На його пропозицію, на терені створеного батьком помологічного розплідника було засновано Млієвську

садово-городню дослідну станцію та Центральний державний плодовий розсадник України. Директором цих установ призначили В. Смиренка (1921–1930 роки).

У 1930–1933 роках — організатор і директор Всесоюзного науково-дослідного інституту південних плодових і ягідних культур у Китаєві (передмістя Києва; нині Український науково-дослідний інститут садівництва).

Довгий час очолював створену в 1923 році Всеукраїнську помологічну комісію при Наркомземі УРСР (тепер Державна комісія для сортовипробування плодових, ягідних культур і винограду), що функціювала на науковому підґрунті Млієвської дослідної станції садівництва.

У 1932–1933 роках — професор Уманського сільськогосподарського інституту.

1933 — заарештований і ув'язнений за участь у «антирадянській шкідницькій організації».

Листопад 1933 — кінець грудня 1937 року — перебував у Херсонській виправно-трудовій колонії.

Наприкінці 1937 року був звільнений з колонії з формулюванням «за чесну працю і високі показники діяльності».

1938 року — заарештований утретє.

Постановою генерального прокурора НКВД СРСР від 2 вересня 1938 року засуджений до страти через розстріл. Присуд виконано в ніч з 17 на 18 вересня 1938 року. Місцем поховання Смиренка вважають урочище «Солянка» в міській зоні Курська.

Реабілітований посмертно в грудні 1957 року. Відомо, що за життя вчений не був ані шпигуном, ані контрреволюціонером, ані змовником. Натомість він наважився запропонувати альтернативні шляхи розвитку садівництва, які йшли в розріз з думкою тодішньої влади і особисто Сталіна^[1].

Автор численних наукових і науково-популярних праць і статей з помології, серед інших зразкових підручників: «Садовий розсадник» (1929 рік), «Плодові сортименти України» (1930), «Часткове сортознавство плодових культур» (1932; 1242 сторінок машинопису; в рукописі).

По Першій світовій війні й революції був реконструктором садівництва в Україні; в його розсадниках було близько 40 000 гібридів плодових дерев і ягідних кущів (1928 рік).

Організував ряд середніх і вищих навчальних закладів і науково-дослідних інститутів садівництва, редагував садівничі журнали. У своїх працях Смиренко підкреслював, що садівництво треба розвивати насамперед на основі місцевих сортів, у другу чергу — на акліматизації привізних, а далі вже на розведенні нових різновидностей. У цьому та у поглядах на спадковість він розходився з офіційним в СРСР вченням і практикою російського генетика Івана Мічуріна.

Розробив систему поділу Всесоюзного науково-дослідного інституту садівництва на станції і повномасштабний план розвитку галузі по всьому Радянському Союзу. 14 липня 1930 року на зборах Президії Академії

сільськогосподарських наук під керівництвом Миколи Вавілова, цей план був схвалений.